11 Μαΐου 2014

Η Μάνα της προσφυγιάς! 11 Μαΐου – «Παγκόσμια ημέρα της Μητέρας»

/ Ειδήσεις και Ανακοινώσεις / Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός

Παγκόσμια ημέρα της Μητέρας η δεύτερη Κυριακή του Μάη. Γιορτάζουν όλες οι μανούλες, οι μάνες, οι μητέρες, η μαμά όπως ο καθένας μας έχει μάθει να την φωνάζει. Εμείς όμως απόγονοι προσφύγων, παιδιά και εγγόνια προσφύγων, τιμούμε την «Μάνα της προσφυγιάς».

Σκληρός ο αγώνας της ανά τους αιώνες, στις απομακρυσμένες γωνιές της γης της Ιωνίας, της Καππαδοκίας , της Θράκης, του Πόντου. Πατρίδες Ελληνικές για πάνω από τρις χιλιάδες χρόνια στις οποίες κατάφερε να κρατήσει μυστικά αναμμένο το λύχνο του Έθνους.

Σταγόνες το γάλα της ζωής για να αναστήσει τα βλαστάρια της. Σταγόνες όμως που πότιζαν και μεγάλωναν παιδιά με ψυχή Ελληνική. Και στο χαμηλό φως του καντηλιού, μπροστά στο εικόνισμα της Παναγιάς, τα έριχνε τον σπόρο της Ορθοδοξίας. Οικογένεια και Ορθοδοξία κράτησαν ζωντανή την συνείδηση της ταυτότητάς τους και τους επέτρεψαν να αντισταθούν στις επιρροές και την απορρόφηση από άλλους λαούς.

Στις μέρες των διωγμών, του θανάτου και των δακρύων γυναίκα και άνδρας μαζί. Να προστατεύει τους ηλικιωμένους και να φροντίζει τα παιδιά της. Θρήνος σπαρακτικός ο χαμός των παιδιών της από τις πείνες και τις κακουχίες. Συγκινητικό και γεμάτο περιπάθεια το μοιρολόι της. Λόγια τρυφερά, λόγια της μάνας που αφηγούνται τις αγρυπνίες, τις θλίψεις, τις στεναχώριες που δοκίμασε για χάρη τους και αμέσως μετά να αραδιάζει τους πόθους που στήριξε πάνω τους.

Ατέλειωτος πόνος που είχε σαν κύριο στόχο τον βασικό πυλώνα ύπαρξης ενός έθνους. Την γυναίκα, την μάνα. Ποιος λογοπλάστης θα μπορούσε να αποδώσει τον πόνο μιας μάνας που αίφνης διαπιστώνει ότι το παιδί που κουβαλά στις πλάτες

της, στις ατέλειωτες πορείες, είναι νεκρό από την παγωνιά, την πείνα η την αδέσποτη σφαίρα ; Ποιος τραγικός ποιητής θα μπορούσε να γράψει για τον θρήνο της μάνας που βλέπει να της παίρνουν, μέσα από την αγκαλιά της, το παιδί της και να το εκσφενδονίζουν σαν τόπι στα βράχια ; Ποιος θα μπορούσε να περιγράψει τον σπαραγμό της μάνας που αναγκάζεται να αφήσει να πνίξουν το παιδί της για να σωθεί η «ομάδα» ;

Γεγονότα που βίωσε και κατέγραψε , η Σάνο Χάλο (Ευθυμία Βαρυτιμίδου). «Αρχόντισσα του Πόντου» , «Γιαγιά και Μάνα όλων των Ποντίων» που αυτές τις μέρες «έφυγε» από κοντά μας. Η ζωντανή ιστορία της φώτισε, ανέδειξε και διέδωσε σ όλο το κόσμο μια από τις τραγικότερες σελίδες της άγραφης Ελληνικής ιστορίας. Την Γενοκτονία των Ελλήνων του Πόντου. Αιώνια η μνήμη της. Και ύστερα η προσφυγιά και η εγκατάσταση στις νέες πατρίδες. Εδώ, στη μητέρα πατρίδα, με κρυμμένα στον κόρφο της τα άγια εικονίσματα κράτησε στα στιβαρά της χέρια τη συνέχεια της ζωής. Με μόνιμη θέση στα κατάμαυρα της μάτια της την θλίψη, το σιωπηλό της κλάμα, προσέφερε τον εαυτό της ολοκαύτωμα και θυσία στα παιδιά και την οικογένεια, σε όσους απόμειναν από την καταστροφή. Σκάλισε με τα ροζιασμένα χέρια της τη γη και την έκανε να καρπίσει.

Δεν λύγισε. Πολέμησε με τα στοιχεία της φύσης, τις αρρώστιες, την πείνα. Με αγώνα σκληρό, δύσκολο, ανάστησε ανθρώπους και τόπους. Μεγάλωσαν τα παιδιά και οι χαρές γέμισαν τα σπίτια. Άνθισαν τα βλαστάρια της και πλούσια και ευλογημένα πλημμύρισαν την Ελλάδα. Καινούρια χωριά, κωμοπόλεις, πόλεις ξεπήδησαν με τα ονόματα της ιδιαίτερης πατρίδας των ξεριζωμένων.

Η γυναίκα του ξεριζωμού και της προσφυγιάς πάλεψε, πολέμησε και νίκησε. Μάνα. Πηγή χαράς, ευτυχίας, ασφάλειας, ηρεμίας, θυσίας, αγάπης. Είναι το πρόσωπο που πάντα δίνει, χωρίς να παίρνει.

Μάνα. Η ρίζα και ο κορμός που κρατά στιβαρά το δένδρο της φαμελιάς.

Απέραντη ευγνωμοσύνη και πολλές γλυκές από καρδιάς ευχές για χρόνια πολλά σε όλες τις μάνες του κόσμου.

Στην Μητέρα μας που κλείνει μέσα της την αγάπη, την προστασία, την φροντίδα , την ασφάλεια, την εμπιστοσύνη.

Στην Μάνα μας. Την πρώτη λέξη μας αλλά και αυτή που ψελλίζουμε και επικαλούμαστε σε κάθε δύσκολη στιγμή.

Χρόνια Πολλά σε όλες τις μανούλες.

Χρόνια Πολλά «μάνα μ’ γλυκοκαλάτσευτος μανίτσα μ’ χατιρλίσα»

Ρωμανίδης Ν. Θεόδωρος
Σύλλογος Ποντίων Ν. Ξάνθης
Πηγή: thrakitoday.com